

O ježečkovi, kterému se nechtělo spát

Žil byl jednou jeden ježeček, jmenoval se Jindřich. Celičkový rok žil v klidu a pokoji ve svém doupátku a koncem léta si začal připravovat zásoby na zimu. Pomalu seskládal všechna jablíčka a hruštičky do špajzu, aby jich měl na zimu dostatek.

Listy se najednou zabarvily a první vítr zavál, nastal podzim. Postupně přšlo čím dál častěji a zima se pomalu dobývala do pelíšků a nor ráhroleckých zvířátek. Pomalu stále přituhovalo a zvířátka se chystala k zimnímu spánku. Do nor postupně zalézaly lištičky, vlci, zajíci i medvěd. Ostatní ježečci už také pomalu docupitali do svých doupat, přikryli se a už byli přichystaní k zimnímu spánku, jen Jindrovi se pořád nechtělo spinkat.

Hrál si v té zimě ještě pořád sám venku, občas pobíhal za barevnými listy, které vítr sfoukával dolů ze stromů, občas jen tak poskakoval a běhal po lese, ale to ho brzy také omrzelo, bez jeho kamarádů to prostě nebylo ono. Vběhl tedy k zajícům do nory. „Pepíku! Tondo! Pojďte si hrát!“ zakřičel, když vběhl do nory a vůbec si nevšiml, že malí zajíci Pepa a Toník už spí. „Utíkej pryč!“ okřikla ho šeptem jejich ušatá maminka.

Jindra vyběhl ven a běžel k jiné noře. „Josítku! Pojď si hrát!“ zakřičel dolů do liščí nory. „Utíkej pryč!“ vyběhl na něj z nory pan lišák. Ježeček smutně odběhl k sousednímu doupěti, kde bydlel pan medvěd. „Pane Medvěd? Nechcete si jít hrát?“ houkl dovnitř. Z nory se vypoťácel ospalý medvěd. „Copak potřebuješ Jindro?“ zeptal se hlasem čerstvě probuzeného „Nešel byste si hrát ven?“ zeptal se natěšeně Jindříšek.

„Blázníš?“ optal se ho medvěd „Vždyť už je skoro zima, musím jít spát a ty už taky.“ „Ale mě se nechce.“ namítl Jindra. „Šupej spát!“ řekl pan Medvěd a Jindra odešel, protože pochopil, že si medvěd hrát nechce. Ježeček vyběhl zpět na mýtinku a najednou uslyšel slabý hlásek překrásně zpívat.

„Kdopak jsi?“ zeptal se ježeček. Nikdo mu ale neodpověděl. „Budeš si se mnou alespoň hrát?“ zkusil to znovu. Nikdo mu neodpovídal, ale hlásek líbezně zpíval dál. Ježeček běžel za hláskem, a když ho doběhl, zaposlouchal se do jeho melodie a začal tancovat. Poskakoval po paloučku, otáčel se, pohupkával, a tak se brzy unavil. Řekl si, že by možná mohl zajít do své nory, aby se uložil ke spánku.

Vešel do svého pelíšku, položil se do postýlky, ale pořád nemohl usnout. najednou se ozval hlas jeho nového kamaráda, větříku a jeho libozvučná melodie ho nakonec uspala, i když se mu původně vůbec spát nechtělo.

„Jindro! Pojď si hrát! Už je jaro!“ ozvaly se najednou hlasy jeho kamarádů. „Už?“ zeptal se rozespalý Jindříšek. „Ale já jsem ještě unavený. Dobře, za chvíli za vámi přijdu. Jen si ještě učešu bodlinky a vyčistím zoubky.“ Zvířátka přikývla a zavřela za sebou dveře do jeho nory.

„Už vím, proč jsem měl jít spát včas.“ říkal si Jindříšek sám sobě, když si česal bodlinky „Musím chodit spát včas, abych nebyl unavený a mohl si s kamarády hrát. Takhle u toho akorát usnu.“ A měl pravdu, byl hrozitánsky unavený, protože zatímco ostatní zvířátka už dávno spala, on pořád pobíhal venku.

Od té doby už Jindra chodí spát včas a se svými zvířecími kamarády si může hrát už od začátku jara, protože není unavený a nevyspalý. A jaké z toho tedy plyne ponaučení?

Chod' včas spát, ať si můžeš s kamarády hrát.